

1824 har varit ett fullspäckt år
för Daniel Smythe-Smith.

Han har:

• återvänt till England efter tre år i exil.

• gått på världens sämsta konsert.

• kysst en vilt främmande människa.

• lyckats undkomma två banditer på en gata i London.

• spelat huvudrollen i ett melodrama om tolv akter.

• nått och jämnt överlevt en olycka som involverar häst och vagn.

• letat reda på en galen man.

• blivit förälskad.

Och än är det bara april ...

LÄVERÅDS

ÖVERSÄTTNING OLGA BRINKKORC

En natt som denna

KVARTETTEN

SMYTHE-SMITH

JULIA QUINN

Av Julia Quinn bar tidigare utgivits på svenska

En annorlunda allians 2019
En oönskad förälskelse 2019
En förtrollande hemlighet 2019
En oundviklig långtan 2020
Ett minnesvärt frieri 2020
En oemotståndlig frestelse 2020
En oförgömlig kyss 2020
Ett livsavgörande ögonblick 2021
Som i en dröm 2021

Lovereads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Amerikanska originalets titel: A Night Like This
Copyright © 2012 by Julie Cotter Pottinger
Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers
Omslag: Anna Henriksson/Pixlraya
Omslagsfoton: Shutterstock
Tryckt hos ScandBook, EU 2021
ISBN 978-91-88803-24-5

Till Iana, en av de starkaste personer jag känner. Och
till Paul, trots att jag fortfarande inte begriper vad en
människa ska med sju sovsäckar till.

Prolog

”Winstead, din förbannade fuskare!”

Daniel Smythc-Smith blinkade. Han var en smula berusad, men det *litt* som om någon just beskylld honom för att fuska i kortspel. Det tog en stund för insikten att sjunka in – han hade varit greven av Winstead i knappt ett år och det hände fortfarande att han inte reagerade när någon använde hans nya titel.

Men visst var det han som var Winstead, eller snarare: Winstead var han, och ...

Han skakade på huvudet. Vad var det nu han tänkte? Visst, ja.

”Nej”, sa han sakta och kände sig fortfarande ganska förvirrad. Han höjde handen i protest, eftersom han var rätt säker på att han inte hade fuskat. Faktum var att av allt som hänt efter den där senaste vinflaskan var det nog det enda han var helt övertygad om. Men han hann inte förvara sig. Det var knappt att han hann kasta sig ur vägen för bordet som kom farande mot honom.

Bordet? Jäklar, hur full var han egentligen? Men han såg

inte i synne – bordet landade på sidan och korten for ut över golvet medan Hugh Prentice stod och gapade och skrek om något.

Hugh måste också vara full.

”Jag fuskade inte”, fick Daniel fram. Han höjde på ögonbrynen, som om han genom att spärta upp ögonen skulle bli av med det tjocka filter av berusning som stod mellan honom och omvärlden. Han sneglade på Marcus Holroyd, hans närmaste vän, och ryckte på axlarna. ”Jag fuskar aldrig.”

Alla visste att han inte fuskade.

Men Hugh hade förlorat besinningen fullständigt och Daniel kunde inte annat än sträpa på honom medan han fäk-

tade med armarna och gormade upprört. Han påminde lite om en schimpans, tänkte Daniel förundrat. Fast utan påls.

”Vad pratar han om?” frågade han, utan att rikta sig till någon särskild.

”Du kan omöjligt ha haft det där esset”, rasade Hugh. Han flög ut mot honom med en armen utsträckt i en ostadig anklagelse. ”Esset borde ha legat ... legat ...” Han viftade i riktning mot platsen där bordet tidigare stått. ”Ja, du borde i alla fall inte ha haft det”, muttrade han.

”Men jag hade det”, sa Daniel. Inte på något ilsket eller defensivt sätt. Han sa det i saklig ton och ryckte på axlarna. Vad mer fanns det att säga om saken?

”Det är inte möjligt”, dundrade Hugh. ”Jag har koll på varje kort i leken.”

Det var sant. Hugh hade alltid koll på varje kort i leken. Hans hjärna var vansinligt skarp när det kom till sådana saker. Han var skicklig på huvudräkning också. Den

avancerade sorten, som innefattade mer än trestiffriga tal och att låna och subtrahera och alla de där sakerna de tragglat i oändlighet i skolan.

Så här i efterhand insåg Daniel att det varit dumdrivigt att över huvud taget ta sig an honom som motståndare. Men han hade velat roa sig och ärligt talat hade han räknat med att förlora.

Ingen vann över Hugh Prentice i kortspel.

Utom han, tydligen.

”Otroligt”, mumlade Daniel och såg ner på korten. Visserligen lag de nu utspridda över golvet, men han mindes dem. Han hade varit lika förvånad som alla andra när han lagt fram det vinnande kortet. ”Jag vann”, förkunnade han, trots att han nog redan hade sagt det. Han vände sig mot Marcus. ”Tänka sig.”

”Hör du inte vad han säger?” väste Marcus. Han slog ihop handflatorna framför Daniels ansikte. ”Vakna!”

Daniel stönade och gjorde en grimas åt det ringande ljudet i öronen. Det där var verkligen inte nödvändigt. ”Jag är vakna”, sa han.

”Jag ska ha återupprätaelse”, morrade Hugh.

Daniel stirrade förvånat på honom. ”Vad?”

”Urse dina sekundanter.”

”Utmannar du mig på duell?” För det var så det lät. Men på andra sidan *var* han full. Och det var nog Prentice också.

”Daniel”, suckade Marcus.

Daniel vände sig om. ”Jag tror han utmanar mig på duell.”

”Daniel, håll *tyst*.”

”Åh.” Daniel vittrade bort Marcus med en handförelse. Han

älskade honom som en bror, men han kunde verkligen vara en tråkig ibland. ”Hugh”, sa Daniel till den ursinniga mannen framför honom, ”var inte dum.”

Hugh kastade sig mot honom.

Daniel slängde sig ur vägen, men inte snabbt nog, och båda

landade i golvet med en duns. Daniel vägde säkert fem kilo

mer än Hugh, men Hugh var rasande medan Daniel bara var

småt förbryllad, och Hugh fick in minst fyra knytmävsslag

innan Daniel hunnit mätta sitt första.

Och det träffade inte ens, eftersom Marcus och några andra

ingrep och slet isär dem.

”Du är en förbannad fuskare”, fräste Hugh medan han

kämpade för att frigöra sig från de två männen som höll fast

honom.

”Du är en idiot.”

Hugh mörknade. ”Jag ska få återupprättelse.”

”Nej, du”, fräste Daniel. Vid något skede – förmodligen

när Hugh drämt knytmäven mot hans käke – hade Daniels

förvirring gett vika för iska. ”Jag ska få återupprättelse.”

Marcus stönade.

”Grönmådet?” sa Hugh och syftade på den avskilda

plats i Hyde Park dit herrar gick för att reda ut sina men-

ingskiltigheter.

Daniels blick mötte lugnt hans. ”I gryningen.” Det blev lyst

i lokalen medan åskådarna väntade på att någon av männen

skulle inse hur löjligt det här var och backa.

Men det gjorde de inte. Naturligtvis inte.

Hughs mungipa vinklades uppåt. ”Då är det bestämt.”

”Ah, helvete”, stönade Daniel. ”Vilken huvudvärk jag har.”
”Jaså, det har du?” sa Marcus i en röst som drop av ironi.
”Jag undrar vad det beror på?”

Daniel svalde och gnunggade sig i ögat – det öga som inte blivit träffat av Hughes knytnäve kvällen innan. ”Ironi klar dig inte.”

Marcus ignorerade honom. ”Du kan fortfarande sätta stopp för det här.”

Daniel bliskade ut mot träden som omgav gläntan, det lysande gröna gräset som bredde ut sig framför honom och ända bort till Hugh Prentice och mannen som stod bredvid honom och inspekterade hans vapen. Solen hade gått upp knappt tio minuter tidigare och dagen klamrade sig andlös fast vid alla ytor. ”Det är lite sent för det nu, tycker du inte?” Daniel, det här är idiotiskt. Du borde inte avfyra ett vapen just nu. Du är förmodligen fortfarande berusad.” Marcus såg på Hugh och fick något skrämt i blicken. ”Och det är han med.”

”Han beskylldde mig för att fuska.”

”Det är inte värt att dö för.”

Daniel himlade med ögonen. ”Herregud, Marcus. Han kommer inte skjuta mig på riktigt.”

Marcus slängde ännu en orolig blick på Hugh. ”Jag skulle inte vara så säker på den saken.”

Daniel himlade återigen med ögonen och viftade bort hans oro. ”Han lär bomma.”

Marcus skakade på huvudet och gick fram för att möta Hughes sekundant i mitten av gläntan. Daniel såg på medan de inspekterade varandras vapen och pratade med kirturgen.

Vem i helvete fick ens för sig att ta med en kirurg? Det var aldrig någon som faktiskt blev skjuten vid sådana här uppgörelser.

Marcus kom tillbaka och räckte sammanbitet Daniel vapnet. "Försök att inte ha ihjäl dig själv", muttrade han. "Eller honom."

"Aj, aj, kapten", sa Daniel i en avsiktligt käck ton som han visste skulle reta galleber på Marcus. Han intog position, höjde armen och väntade på att man skulle räkna ner till tre.

Ett.

Tva.

Tr...

"Helvete, du sköt mig!" skrek Daniel och såg på Hugh med en blandning av chock och ursinne. Han sneglade på sin skuldra, som nu blödde ymigt. Det var bara ett köttår, men herregud, vad ont det gjorde. Och det var i armen han sköt med. "Vad i helvete tänkte du?" ropade han.

Hugh bara stod där och glodde dumt på honom, precis som om han inte förstått att en kula kunde orsaka blödning. "Din förbannade idiot", muttrade Daniel och höjde pistolen för att svara. Han siktrade åt sidan – mot ett stort, kraftigt träd som utan problem kunde ta en kula – men så kom kirurgen framrusande och började dilla om någonting, och när Daniel skulle vända sig mot honom halkade han till på en fuktig jordhäck så att hans grepp om pistolen hårdnade och skottet av missstag avfyrades.

Jäklar, vad ont rekylen gjorde. Idiotiska ...

Hugh skrek till.

Daniel blev alldeles kall inombords och lyfte darrande blicken mot den plats där Hugh nyss stått.

”Herrgud.” Både Marcus och kirurgen var redan på väg ditåt.

Det var blod överallt, så pass mycket att Daniel ända från där han stod kunde se den röda vätskan rinna ut över gräset. Vapnet gled ur hans händer och som i trans tog han ett kliv fram.

Herrgud, hade han just dödat en man?

”Hämta min väska!” ropade kirurgen, och Daniel tog ännu ett steg fram. Vad skulle han göra? Hjälpa till? Marcus var redan i full gång med att göra det, likaså Hughes sekundant, och dessutom hade väl Daniel just skjutit honom? Var det vad en gentleman väntades göra? Hjälpa en man efter att han satt en kula i honom?

”Håll ut, Prentice!” bönföll någon, och Daniel tog ytterligare ett steg och så ett till, tills stanken av blod slog emor honom med en bedövande kraft.

”Sno åt den ordentligt”, sa någon.

”Han kommer förlora benet.”

”Heltre det än hans liv.”

”Vi måste stoppa blödnngen.”

”Tryck hårdare.”

”Håll dig vaken, Hugh!”

”Han blöder fortfarande!”

Daniel lysnade. Han visste inte vem som sa vad och det spelade ingen roll. Hugh höll på att dö där i gräset och det var hans fel.

Det var en olyckshändelse. Hugh hade skjutit honom. Och gräset hade varit vätt.

Han hade halkat. Herregud, de förstod väl att han hade halkat?
"Jag ... jag ..."
"Han försökte tala, men han hittade inte de rätta orden och hur som helst var det bara Marcus som hörde honom."
"Bast du håller dig på avstånd", sa Marcus sammanbitet.
"Är han ...?" Daniel försökte ställa den enda frågan av betydelse, men orden stöckade sig i halsen.
Och sedan tuppade han av.

När Daniel kvicknade till lag han i Marcus säng med ett bandage hårt lindat om armen. Marcus satt i en färdig och stitrade ut genom fönstret som släppte in det klara förmiddagsljuset. Han vände sig tvärt mot Daniel när han vaknade med ett stön.

"Hugh?" frågade Daniel med skrovlig röst.
"Han lever. Det var ätminstone det senaste jag hörde."
Daniel blundade. "Vad har jag gjort?" viskade han.
"Benet ser hemskt ut", sa Marcus. "Du träffade en artär."
"Det var inte meningen." Det lät patetiskt, men det var sant.
"Jag vet." Marcus vände sig mot fönstret igen. "Du är usel på att skjuta prick."
"Jag halkade. Det var blött." Han visste inte varför han över huvud taget sa det. Det spelade ingen roll. Inte om Hugh var död.

De var för bövelen vännar. Det var det som var det märkligaste i allt det här. De var vännar, han och Hugh. De hade känt varandra i årtal, ända sedan första året på Eton.

Men han hade druckit och Hugh hade druckit och alla

på hela stället hade druckit förutom Marcus, som aldrig tog mer än ett glas.

”Hur känns armen?” frågade Marcus.

”Ont.”

Marcus nickade.

”Det är bra att jag har ont”, sa Daniel och tittade bort.

Marcus nickade förmodligen igen.

”Har min familj underrättats?”

”Jag vet inte”, svarade Marcus. ”Men hur som helst är det

bara en tidsfråga.”

Daniel svalde. Vad som än hände skulle han bli paria och

det skulle smitta av sig på hans familj. Hans äldre sysstrar

var gifta, men Honoria hade just debuterat. Vem skulle nu

vilja ha henne? Och han ville inte ens tänka på hur det skulle

påverka hans mor.

”Jag måste lämna landet”, sa Daniel entonigt.

”Än är han inte död.”

Daniel vände sig mot honom och var chockad över hur

affärsmässig han lät.

”Om han överlever behöver du inte ge dig av”, sa Marcus.

Det var sant, men Daniel kunde inte tänka sig att Hugh

skulle klara sig. Han hade sett blodet. Han hade sett såret.

Han hade för sjutton sett själva benen, som blottats för allmän

beskådan.

En sådan skada överlevde ingen. Dog han inte av

blodförlusten skulle han förmodligen duka under för

infektion.

”Jag borde gå och se hur det är fatt med honom”, sa Daniel

och satte sig beslutsamt upp. Han slängde benen över säng-

kanten och hann nästan resa sig innan Marcus var framme vid honom.
"Det är ingen bra idé", varnade Marcus.
"Jag måste tala om för honom att det var en olyckschändelse."
Marcus höjde på ögonbrynen. "Jag tror inte det spelar någon roll."
"Det spelar roll för mig."
"Det är mycket möjligt att fredsdomaren är där."
"Om fredsdomaren ville ha tag på mig skulle han redan ha hitrat mig här."
Marcus tänkte på saken innan han klev åt sidan. "Du har rätt." Han räckte Daniel armen och hjälpte honom att komma på fötterna.
"Jag spelade kort", sa Daniel i en entonig röst, "som vilken gentleman som helst. Och när han beskyllde mig för fusk använde jag mot anklagelsen, eftersom det är vilken gentleman som helst skulle ha gjort."
"Gör inte så här mot dig själv", bad Marcus.
"Nej", sa Daniel bister. Han måste tala till punkt. Han behövde få det här sagt. Han vände sig till Marcus och det blixtrade till av något i hans blick. "Jag avtyrade ett skott åt sidan, precis som vilken gentleman som helst skulle ha gjort", sa han upprört. "*Och jag missade*. Jag missade och träffade honom och nu tänker jag för helvete bete mig som *en man* och söka upp honom för att be om ursäkt."
"Jag följer med dig dit", sa Marcus. Mer fanns det inte att säga.

Hugh var markisen av Ramsarges näst äldsta son och det var till faderns hem i St. James's han hade förts efter olyckan. Daniel blev snabbt varse att han inte var välkommen dit.

”Du!” dundrade lord Ramsgate och slängde häftigt ut armen med pekfingeret riktat mot Daniel, precis som om han fått syn på djävulen själv. ”Hur vågar du visa ditt ansikte här?”

Daniel rörde sig inte ur fläcken. Ramsgate hade rätt till sin ilska. Han var i chock. Han var mitt uppe i en sorgprocess.

”Jag är här för att ...”

”Beklaga sorgen?” bet lord Ramsgate av. ”Då måste jag göra dig besvikelsen och upplysa dig om att det är en smula för tidigt för det.”

Daniel tillät sig en liten glimt av hopp. ”Då är han alltså vid liv?”

”Knappt.”

”Jag skulle vilja be om ursäkt”, sa Daniel stramt.

Ramsarges redan uppspärade ögon blev ännu större. ”Be om ursäkt? Menar du allvar? Tror du att en ursäkt kommer att rädda dig från galgen om min son är död?”

”Det var inte därför ...”

”Du ska bli hängd för det här. Inbilla dig inget annat.”

Daniel tvislade inte för ett ögonblick på att han menade allvar.

”Det var Hugh som utmanade honom till duell”, påpekade Marcus lägmät.

”Jag bryr mig inte om vem som utmanade vem”, fräste Ramsgate. ”Min son gjorde som man ska. Han siktrade brett. Men du ...” Han vände sig till Daniel och ilska och sorg fyllde

hans röst när han talade. "Du sköt honom. Varför gjorde du det?"

"Det var inte min avsikt."

Ramsgate bara stirrade på honom. "Det var inte din avsikt.

Är *det* ditt försvar?"

Daniel svarade inte. Även i hans öron låt det som en dålig ursäkt. Men det var sant. Och det var fruktansvärt.

Han sneglade på Marcus i hopp om att finna något i hans blick som skulle kunna vägleda honom, en indikation på vad han borde säga, hur han skulle fortsätta. Men Marcus såg lika villrådig ut som han och förmodligen skulle de ha bett om ursäkt på nytt och sedan ha gått sig av, om inte butlern i samma stund kommit in i rummet och meddelat att läkaren hade lämnat Hugh's rum.

"Hur är det med honom?" krävde Ramsgate att få veta.

"Han kommer att överleva", sa läkaren, "förusatt att det inte blir infektioner."

"Och benet?"

"Han får behålla det. Men återigen förusatt att ingen infektion uppstår. Men han lär bli halt, och det är möjligt att han blir förlamad. Benet var sprucket. Jag har försökt lägga det tillräta men ..." Läkaren ryckte på axlarna. "Det finns inte så mycket mer jag kan göra."

"När kan ni säga säkert om han har undgått infektion?"

frågade Daniel. Han måste få veta.

Läkaren vände sig om. "Vem är ni?"

"Det där är saten som sköt min son", fräste Ramsgate.

Läkaren ryggade förskräckt tillbaka och Ramsgate började

gå mot Daniel med ursinniga steg.

”Hör på här”, sa han giftigt och stannade inte förrän hans näsa nästan nuddade vid Daniels. ”Du ska betala för det här. Du har förstört min sons framtid. Även om han överlever kommer han att vara förlorad, med ett fördärvat ben och ett fördärvat liv.”

En olycksbådande isande känsla spred sig i Daniels bröst. Han förstod att Ramsgate var upprörd – det hade han all rätt att vara – men det var något annat också. Markisen såg

vild ut, nästan besatt.

”Om han dör”, väste Ramsgate, ”kommer du bli hängd. Och om han inte dör och du på något vis lyckas komma undan lagen, ska jag döda dig.” De stod så nära varandra att Daniel kunde känna fukten från Ramsgrades andedräkt för varje ord han yttrade. När han stirrade in i den äldre mannens glittrande gröna ögon insåg han för första gången vad det innebar att vara rädd.

Lord Ramsgate skulle döda honom. Det var bara en tidsfråga.

”Sir”, försökte Daniel, eftersom han kände att han måste säga något. Han kunde inte bara stå där och ta emot hans hot. ”Ni måste förstå att ...”

”Nej, det är du som måste förstå”, avbröt Ramsgate. ”Jag bryr mig inte om vem du är eller vad du har ärvt för titel av din förbannade far. Du ska dö. Hör du det?”

”Vi ska nog bege oss”, mumlade Marcus. Han drog försiktigt Daniel med sig. ”Doktorn”, sa han och nickade mot läkaren medan han ledde Daniel förbi honom. ”Lord Ramsgate:”

”Dina dagar är räknade, Winstead”, varnade lord Ramsgate. ”För att inte säga säga timmar.”

”Sir”, sa Daniel som fortfarande försökte vara hövisk mot den äldre mannen. Han ville ställa det här tillräta. Han måste försöka. ”Ni måste förstå ...”

”Inte ett ord till”, bet Ramsgate av. ”Det finns inget du kan säga som kan rädda dig nu. Det finns ingenstans du kan gömma dig från mig.”

”Om ni dödar honom är även ni dödsdömd”, sa Marcus. ”Och om Hugh överlever kommer han att behöva sin far.”

Ramsgate såg på Marcus som om han var en idiot.

”Trot ni att jag själv tänker göra det? Att beställa ett mord är en enkel sak. Priset på ett människoliv är inte särskilt högt.”

Han nickade mot Daniel. ”Inte ens hans.”

”Jag ska nog gå”, sa doktorn. Och han flydde fältet.

”Kom ihåg det, Winstead”, sa lord Ramsgate och såg på Daniel med vämjelse. ”Du kan försöka gömma dig men mina män kommer hitta dig. Och du kommer inte veta vilka de är. Så du kommer att vara chanslös.”

Under de följande tre åren hemsoökt Daniel av de orden. Från England till Frankrike, från Frankrike till Preussen och från Preussen till Italien. Han hörde dem i sömnen, i trädens prasslande lövverk och i varje par fötter som närmade sig honom bakifrån. Han lärde sig röra sig urning husfasader och att inte lita på någon, inte ens på kvinnan han då och då älskade med. Och han förlikade sig med tanken på att aldrig mer kunna vistas på engelsk mark eller träffa sin familj, tills Hugh Prentice en dag, till hans stora förvåning, kom linkan- de mot honom i en liten by i Italien.

Han visste att Hugh hade klarat sig. Han fick då och då